

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῆ 24.2//9.3.2025.
Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Α΄ Νηστειῶν.

Κοινὸ Πάσχα καὶ γιορτὲς μὲ αἰρετικούς (παπικούς και λοιπούς) ; Ἐμεῖς πορευόμεθα ἐν διαθήκῃ Πατέρων ἡμῶν ...

«Ἐνα μόνο δὲν μπορῶ νὰ τῆς ἐπαινέσω (τῆς Κωνσταντινούπολης)
ὅτι ἐκεῖ παίζουν καὶ τὰ θεῖα σὰν πεσσοὺς καὶ κύβους
ἢ ὅπως στοὺς ἵππικούς ἀγῶνες καὶ τὰ θεάτρα»
Πτρχ. Ἁγ. Φιλόθ. Κόκκινος.

ΥΠΟ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΚΕΛΛΙΩΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.
Ἀμήν.

Πάσχα 1759, Μεγάλο Σάββατο βράδυ.

Ἡ γλυκόφθογγη γλῶσσα τῆς καμπάνας σύναξε τοὺς πιστοὺς Χριστιανοὺς ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Σὲ λιγότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ πικρόφθογγη γλῶσσα τοῦ μητροπολίτη Μογλενῶν μὲ ἔδρα τὴν Νότια Ἀλμωπίας, τοὺς σκόρπισε ἐκτὸς τοῦ νομοῦ.

«Ἀρχοντες λαῶν (καὶ ἐπίσκοποι) συνήχθησαν κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ Αὐτοῦ (καὶ τοῦ ποιμνίου Αὐτοῦ)»¹.

Τὴν κοσμοχαρμόσυνη ἡμέρα τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, ἐνῶ ὅλοι περιμέναν ν' ἀκουστεῖ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη ...», περιφρονῶντας **ὁ δεσπότης** τοὺς ἀσάλευτους θεϊκοὺς νόμους τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, προέτρεψε τοὺς Χριστιανοὺς, τὸ ποιμνίό του, ἄκουσον, ἄκουσον !!!, ν' ἀλλαξοπιστήσουν !!! Νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ ἀσπαστοῦν τὸν Ἀντίχριστο, τὸ Ἰσλάμ ! Ὡς φαίνεται δὲν ἄκουσε ποτὲ τὴν φωνὴ τὴν λέγουσα «Οὐαὶ ὑμῖν (Ἀλλοίμονό σας)... *Κλείετε τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἰσέρχεσθε ἐσεῖς, ἀλλὰ οὔτε τοὺς εἰσερχομένους ἀφήνετε νὰ εἰσέλθουν*»². Τί συνέβη ἄραγε στὴ συνέχεια;

Τὸν οὐρανὸ ἔσκισε ἀστροπελέκι, καὶ τὶς καρδιὲς τσεκούρι, πελέκι. Σύννεφα καὶ μάτια ἄρχισαν νὰ κλαῖνε. Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ μὲ τὶς οἰκογένειές τους, (τὴν εὐχή τους νὰ ἔχουμε), δὲν ἐνέδωσαν.

Μὴ θέλοντας νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστό, σκόρπισαν, μὲ κλάματα, στὴ Βέροια καὶ ἀλλοῦ, μακρὰ. Οἱ ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, τὸν νέο ἄπιστο Ἰούδα, τὸν πρῶην μητροπολίτη, ἀκολούθησαν καὶ πλαισίωσαν στενά.

Οἱ ἀθεόφοβοι ἐξωμότες, δεσπότης καὶ δημότες, δὲν στάθηκαν ἕως ἐδῶ. Κατέγραψαν τὴν πράξη τῆς ἐξωμοσίας στὰ ἐξώφυλλα τοῦ Εὐαγγελίου, βεβαιώνοντας μὲ τὴν βεβήλωση αὐτὴ ὅτι ἐπίσκοπος καὶ λαϊκοὶ ἦταν, πολλὰ ἢ ὅλα τους τὰ χρόνια, ἐκτὸς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶχαν καμμία σχέση μὲ τὰ χρυσὰ ἐσώφυλλα, δηλαδὴ τὰ θεόπνευστα κείμενα τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ νέος τῆς πίστεως Ἐφιάλτης ἐξ' αἰτίας τοῦ ἐνδοτισμοῦ του κατέπιπτε ἀπὸ γκρεμὸ σὲ βάραθρο. Ἀπὸ Ἰωάννης ἐγίνε Ἄλῃς. Ἀποδέχθηκε καὶ ... «*τιμητικὴ*»...

βράβευση...«άνωτερη θέση» που τοῦ προσέφεραν, μετὰ τὴν περιτομή του οἱ... «γενναιόδωροι» Τούρκοι. Ἐπιθυμοῦσε... «κοινωνικὴ καταξίωση», λαϊκιστὶ καριέρα. Ὁ Ἀλῆς ἔγινε ἱεροδικαστὴς (μουλᾶς σημειώνει τὸ κείμενο), σὲ μεγάλη πόλη, τὴν Λάρισα. Ἔτσι, λοιπόν, ὁ ἐπίσκοπος κατάντησε, κατέληξε νὰ γίνῃ κήρυκας καὶ διαφημιστὴς τοῦ ἀντίχριστου, ἀντίθεου καὶ αἰμοχαροῦς Ἰσλάμ³.

Αὐτοὶ που ἀλλαξοπίστησαν ὀνομάστηκαν Καρατζοβαλίδες⁴. Οἱ ἐξισλαμισμένοι κάτοικοι τῆς Νότιας ἦταν πολὺ φανατικοί. Περίσσευε ὁ τρόμος⁵. Ἔκτισαν δυὸ τζαμιὰ⁶. Ἐκαψαν δύο μοναστήρια, τοῦ Ἀρχαγγέλου⁷ καὶ τῶν Προμάχων⁸. Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δὲν σώζεται. Τὸν ἔκαψαν οἱ Τούρκοι⁹. Τὴν Ἁγία Παρασκευή, στὴν Περίκλεια, τὴν κατέστρεψαν τὰ τέρατα τῆς Νότιας, οἱ νεοεξισλαμισθέντες κάτοικοί της¹⁰.

Κατὰ τ' ἄλλα, οἱ σύγχρονοι «θολολόγοι» θέλουν νὰ εἶναι σὲ ὅλους ἀρεστοί. Σὰν τὸν βάτραχο, μιὰ στὸν βράχο ἔξω ἀπ' τὸ νερό, μέσα στὸ νερό τὴν ἄλλη. Θέλουν νὰ πείσουν ὅτι ἔχουμε τὴν ἴδια πίστι μετὰ τὸ Ἰσλάμ. «Ἐχουμε», λένε, «τὸν ἴδιο Θεό, τὸν Θεὸ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Ἰακώβ».

Πές μας, ὦ φιλόσοφε, ἀφοῦ ἔχουμε τὸν ἴδιο Θεό, γιατί μᾶς καταστρέφουν Σταυροὺς καὶ Ναοὺς; Γιατί μᾶς καίνε τὰ Μοναστήρια καὶ βεβηλώνουν Θυσιαστήρια; Γιατί ἐπιβάλλουν ἀλλαγὴ πίστεως μετὰ τὴν ἀπειλὴ θανατικῆς καταδίκης καὶ μάλιστα σταυρικῆς; Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ὅσα εἶπαμε γιὰ τὸν ἐξισλαμισμὸ τῆς Νότιας, δὲν σὲ ἔπεισαν ἀκόμα; Ἀλλὰ ἄς ἐπανέλθουμε.

Ἡ λαϊκὴ μοῦσα ἔγραψε γιὰ τὸν ἐξωμότη μητροπολίτη :

*«Πότε, ποῦ εἶχε ἀκουστεῖ
Δεσπότης Τοῦρκος νὰ γενῆ;
Τὸ Πάσχα οἱ Χριστιανοί
στὴν ἐκκλησιά πηγαίνουν
καὶ ὁ Δεσπότης στὸ τζαμί»¹¹.*

Τότε οἱ Χριστιανοί, Πάσχα δὲν εἶχαν δεῖ, «καὶ ὁ Δεσπότης στὸ τζαμί». Ἐξωμότες καὶ τώρα. Ἄλλα ὀνόματα καὶ ἄλλη πλοκή.

Ἀνακοίνωση τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως γιὰ **ἀλλαγὴ Πασχαλίου**, ὥστε νὰ συνεορτάζεται μετὰ ὅλους τοὺς ἑτεροδόξους, ἀγνοῶντας προκλητικὰ τὶς ὅποιες δογματικὲς διαφορὲς καὶ παρεκτροπὲς τοὺς καὶ περιφρονῶντας Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Δὲν δίστασε ἀκόμη νὰ ἀναφέρει μετὰ κυνισμό, σὰν νὰ ἔβαλε ἀστερίσκο-ὑποσημείωση, «*μὲ ὁποιοδήποτε κόστος*», θέλοντας νὰ ἐπισημοποιήσῃ τὴν ἀμετακίνητη ἀπόφασή του καὶ ὅτι δὲν τὸν ἀπασχολεῖ ἐὰν ὑπάρξῃ νέο σχίσμα μετὰ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση (πού σίγουρα θὰ ὑπάρξῃ), περιφρονῶντας ὄχι μόνο τοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῶν λοιπῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ που εἶπε «*οὐαὶ δι οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται*»¹² καὶ «*ὅς δ' ἂν σκανδαλίση ἓνα...*»¹³.

Τότε δεσπότης ἐξωμότης. Τώρα Πατριάρχης μειοδότης; Τότε δεσπότης ἓνας μετὰ λαϊκοὺς πολλοὺς. Τώρα Πατριάρχης μετὰ ἐπισκόπους «αὐλικούς»; «Τοπικὸς» ὁ πρῶτος, «Οἰκουμενικὸς» ὁ δεύτερος (πού λένε εἶναι πρῶτος). Ἡ ἐξώμωση τοῦ Μογλενῶν ἔγινε ἄπαξ καὶ κρυφά. Τοῦ «Οἰκουμενικοῦ» πολλάκις καὶ φανερά «*γιὰ νὰ εἶναι μεγαλύτερο τὸ κρῖμα*»¹⁴ «*Τὸ φῶς (τῶν δύο) σκότος ἀπέβη*»¹⁵. Καὶ τῶν δυὸ τὰ πρακτέα, δυσδιήγητα.

Ὅσοι «Ὁρθόδοξοι» ἀσχολοῦνται πυρετωδῶς μετὰ τὸν **κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα** μετὰ τὴν παναίρεση τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, πάσχουν τὴν ἀθεράπευτη ἀσθένεια τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων. Ἀσχολοῦνται μετὰ τὸ ἓνα δέκατο τοῦ δυόσμου, τοῦ ἄνηθου καὶ τοῦ κύμινου¹⁶. Στὸ προκείμενο θέμα τοῦ Πάσχα, δυόσμος, ἄνηθος καὶ κύμινο εἶναι κάποια κοινὰ που ὑπάρχουν μετὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης. Ἕνα ἀπὸ «*τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου*», ὅμως, εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις¹⁷. Οἱ διαφορὲς μας εἶναι «*καθ' ὅσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν*»¹⁸. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὸν Τριαδικὸ Θεό, ἐνῶ αὐτοὶ στὸν φιδόμορφο ἢ γιδόμορφο σατανισμό.

Τὸ πρωτεῦον γιὰ σᾶς εἶναι νὰ ἐπιτευχθεῖ **κοινὸ Πάσχα**; Δὲν σᾶς προβληματίζει ἡ σατανόμορφη τεράστια αἵθουσα πού ἀπὸ τὸ 1971 «φύτρωσε» στὸ Βατικανό; Ποῦ εἶναι ἡ διαμαρτυρία σας; Δὲν σᾶς ἐνοχλεῖ αὐτὸ καὶ τὸ φιδόμορφο ἄγαλμα πού στεγάζεται μέσα σ'αυτήν; Τὸ ὀνομάζουν «ἡ ἀνάσταση», μονολεκτικὰ καὶ ἀόριστα. Μὲ μηδενικὴ προσοχὴ ἐκπλήσσει πὼς δὲν προωθεῖται ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὄντως, ἀλλὰ ἐννοεῖται ἡ ἀνάσταση τοῦ Lucifer (Λούσιφερ)= τοῦ Ἑωσφόρου= τοῦ Σατανᾶ, τοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκπεσόντος¹⁹.

«Μία κύλιξ (: ἕνα ποτήρι) πολλάκις γεῦσιν οἴνου ἐσήμανε (:φανέρωσε)»²⁰. Δρομαῖοι γιὰ κοινὲς γιορτὲς μὲ αὐτοὺς πού τὴν νέα ... «μασκότ» !!! γιὰ τὸ 2025, (χρειάζεται τὸ Βατικανὸ τὴν τύχη, τὸ γούρι; Ξυπνήστε!!!), ὀνόμασαν Lucie (Λούση) = Lucifer= Ἑωσφόρος= Σατανᾶς. Ὡς φαίνεται τὸ Βατικανὸ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ «γούρι» γιατί δὲν ἔχει προστάτη τὸν Χριστό, ἀλλὰ τὸν «ἔξω ἀπὸ ἐδῶ». Σὲ κάποιες ἀπὸ τὶς φωτογραφίες πού τὴν διαφημίζουν, ἡ σκιά τῆς μικρῆς κούκλας σχηματίζει στὸν τοῖχο, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ κεφαλιοῦ τῆς ΔΥΟ ΚΕΡΑΤΑ !!! Θέλετε κοινὲς γιορτὲς μὲ τὰ διαβολικὰ τέρατα; Ποιὰ ἄλλη ἀπόδειξη χρειάζεστε γιὰ νὰ καταλάβετε τὸ μέγεθος τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀποστασίας ; Ὅντως «ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ σατανᾶ»²¹. «Μὲ αὐτοὺς πού μισεῖ ὁ Κύριος φιλιᾶζεις;(:εἶσαι φίλος;)»²². Δυστυχῶς «ὁ καρκίνος οὐκ ὀρθὰ θαίνειν ἐγνώρισεν (:ὁ κάβουρας δὲν ἔμαθε ποτὲ νὰ βαδίζει ὀρθὰ)». Ἄν οὔτε αὐτὸ σᾶς ἀπασχολεῖ, τότε «ἀνάξιοι ἐστὲ κριτηρίων ἐλαχίστων»²³ καὶ ἡ ἀρρώστια σας εἶναι ἀθεράπευτη. «Ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διυλίζοντες τῶν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες»²⁴.

Ὅπως τρέχετε ξέφρενα κατὰ κρημνῶν, θὰ σᾶς δοῦμε στὸ Βατικανὸ νὰ θυσιάζετε μ' αὐτοὺς «δαίμονιοις καὶ οὐ Θεῶν»²⁵ «ταύρους»²⁶, «ὑεῖα (:χοίρους) καὶ κτήνη κοινὰ»²⁷. Ἄφοῦ σήμερα ἀπαγορεύουν νὰ ὑπάρχουν ἀγελάδες οἱ παρανοϊκοί, ἴσως φθάσετε καὶ στὸ σημεῖο, ἀφοῦ δὲν θὰ ὑπάρχουν μοσχάρια-ταῦροι, νὰ θυσιάζετε ἀνθρώπους, ὅπως καὶ παλαιὰ ὅμοιοί τους, κραυγάζοντες καὶ ἐσεῖς μαζί τους «θύσατε ἀνθρώπους, μόσχοι γὰρ ἐκλελοίπασιν»²⁸. Δυστυχῶς μὲ τὸ σχίσμα πού θὰ προκαλέσετε, θὰ θυσιάζετε ἐνωρίτερα ἀνθρώπους, πού τοὺς θεωρεῖτε, κτήνη.

Ὁ Ἅγιος Φιλόθεος ὁ Κόκκινος ἐκφράζει τὸ παράπονό του γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, πού πάνω ἀπὸ μιὰ δεκαετία διετέλεσε ἐκεῖ Πατριάρχης: «Ἐνα μόνο δὲν μπορῶ νὰ τῆς ἐπαινέσω· ὅτι ἐκεῖ παίζουν καὶ τὰ θεῖα σὰν πεσσούς καὶ κύβους ἢ ὅπως στοὺς ἵππικούς ἀγῶνες καὶ τὰ θέατρα»²⁹ καὶ «καταγοητεύουν τοὺς θεατὲς ἢ διακωμωδοῦν τὰ θεῖα καὶ θεατρίζουν τὰ μυστήρια σὰν δραματικὴ παράσταση στὴ σκηνή»³⁰.

Ἡ νέα ἐποχὴ, τὴν ὁποία ἀκολουθεῖτε μὲ εὐλάβεια, ἐπιθυμεῖ μεταπατερικὴ θεολογία καὶ ὑποχρεωτικὴ ὁμοιομορφία. Μιά θεολογία χωρὶς Χριστὸ καὶ Ἁγίους Πατέρες =Σατανισμό. Τέτοιες «ὁμοιομορφίες» ἐπιβλήθηκαν καὶ ἱστορήθηκαν πολλές. Ἄς ἀναφέρουμε ἐπὶ τροχάδην μερικές.

Στὸ πρόσταγμα τοῦ Ναβουχοδονόσορα νὰ προσκυνήσουν τὴν χρυσοῦν εἰκόνα, οἱ τρεῖς νεαροὶ Ἅγιοι, Ἀνανίας, Μισαήλ καὶ Ἀζαρίας δὲν ὑπάκουσαν, ἀλλὰ ὁμολόγησαν μὲ θάρρος: «γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν καὶ τῇ εἰκόνι ἣ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν»³¹. Τοὺς ἔρριξε στὸ ἀναμμένο καμίνι, γιατί χαλοῦσαν τὴν ... ὁμοιομορφία! Ἄγγελος συγκατέβη καὶ τοὺς διέσωσε³².

Ὁ Δανιὴλ δὲν ὑπάκουσε στὴ διαταγὴ τοῦ Δαρείου πού ὑποχρέωνε τριακονταήμερη ἀποχὴ ἀπὸ αἰτήματα σὲ θεὸ(προσευχὴ), ἢ ἄνθρωπο³³. Ἄγγελος πού ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸν «ἐνέφραξε τὰ στόματα τῶν λεόντων»³⁴, τὰ ὁποῖα ἦσαν στὸν λάκκο πού τὸν ἔριξαν γιατί χαλοῦσε τὴν ... ὁμοιομορφία!

Ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος ἔγραψε βασιλικὴ διαταγὴ «εἶναι πάντα εἰς λαὸν ἕνα»³⁵ ἀπαγορεύοντας νὰ λατρεύουν ἄλλον Θεὸν, παρὰ μόνο τὰ εἰδῶλα στὰ ὁποῖα ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ θυσιάζουν³⁶. Ὅλα αὐτὰ ἐπὶ ποινῇ θανάτου³⁷, γιὰ νὰ μὴν διασαλευτῇ ἡ... ὁμοιομορφία!

Ἐλα Ἅγιε Ἰωάννη ἡγούμενε τοῦ Σινᾶ νὰ μᾶς πεῖς τὸν θεοφώτιστο λόγο σου, ἀφοῦ πρῶτα μᾶς δώσεις τὴν εὐχὴ καὶ τὴν εὐλογία σου· «Μακάριοι μὲν οἱ εἰρηνοποιοὶ»³⁸ καὶ οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων· ἐγὼ δὲ ἐώρακα καὶ ἐχθροποιούς μακαρίους»³⁹. Ἡ λέξη «ἐχθροποιός» δὲν ὑπονοεῖ τὴν λέξη «πολεμοποιός» ἢ «πολεμοχαρής». Ὁ Ἅγιος τεκμηριώνει μὲ παράδειγμα τὸν λόγο του, π.χ. ἐχθροποιοὶ= αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι «πορνείας λύουν δεσμόν».

Πολύτιμος ὁ ρόλος καὶ ἡ βοήθεια τῶν κατὰ Θεὸν «ἐχθροποιῶν». Ὑπενθυμίζουν ὅτι «οἱ μακρύνοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ σοῦ ἀπολοῦνται, ἐξωλόθρευσας πάντα τὸν πορνεύοντα ἀπὸ σοῦ»⁴⁰. Ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεὸ = πνευματικὴ πορνεία.

Ἰς Ἁγιορεῖτες Κελλιῶτες Πατέρες,

Θεωροῦμε μείζονος σημασίας τὴν ὑπενθύμιση τῆς πάγιας στάσης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐκφραζόμενης μέσω τῆς ἀνώτατης διοικητικῆς του ἀρχῆς, τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος- με τὸ ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ.Φ.2/7/1085/12/25-5-2016 ἔγγραφο τῆς ποῦ ἀπεστάλη πρὸς τὸν νῦν Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο περὶ **προτεινομένων βελτιώσεων** τῶν προσυνοδικῶν κειμένων ἐν ὄψει τῆς Συνόδου Κολυμπαρίου. Ἀκολουθοῦν συνοπτικῶς οἱ ἐπισημάνσεις :

1. Ἀποφυγὴ τοῦ ὅρου «Ἐκκλησία» διὰ τοὺς ἑτεροδόξους, καθ' ὅσον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία γνωρίζει (ἀντὶ τοῦ ἀναγνωρίζει) τὴν ἱστορικὴ ὑπαρξὴ ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν: «Πιστεύομεν ὅτι στὴν ἐνότητα Αὐτῆς (τῆς Ἐκκλησίας) ἀνήκουν **μόνο** τὰ μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς Σῶμα Χριστοῦ.....Περὶ τούτων **μόνον** λέγεται τὸ “ ἵνα ὧσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν”, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν θεοφόρων Πατέρων Μ. Ἀθανασίου, Ἀγ. Ἰω. Χρυσόστομου, Ἀγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. Εἶναι πρὸς ὄφελος ὄλων, τῆς τε αὐτοσυνειδησίας τοῦ Ὁρθοδόξου ποιμνίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑτεροδόξων, νὰ ὀμιλῶμεν **περὶ ἐπιστροφῆς τῶν διεστώτων (σ.σ. καὶ ὄχι ἀπλᾶ μιὰ ψευδαίσθηση κοινῆς ἐορτασμοῦ τοῦ Ἁγίου Πάσχα)** εἰς τὴν Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτοι διακρατεῖ ἀδιατάρακτον “ τὸν μεταξὺ τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας ὑφιστάμενον ἄρρηκτον δεσμόν “, ὡς οὗτος ἐξέφρασθη ὑπὸ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῆς ἐνότητός της ἡ Ἐκκλησία “ ἐκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετὰ τῶν ἐξ αὐτῆς διεστώτων, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν”, καὶ ἐν τούτῳ τῷ πλαισίῳ δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀποστολικὴν Αὐτῆς φύσιν “ ἐντὸς τῶν νέων ἱστορικῶν συνθηκῶν”, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν **τὴν προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπιστροφῆς τούτων εἰς τὴν ἁγιοπνευματικὴν ἐνότητα Αὐτῆς**» (ἔ.ἀ.σελ.3).

2. «Ὁ τρόπος διεξαγωγῆς καὶ ἡ πορεία τῶν θεολογικῶν διαλόγων **δὲν** ἀναπαύει τὸ σύνολον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δὲ καθ' ἡμᾶς **ἱερὰ Κοινότης** κατὰ καιροὺς καὶ εἰς διαφόρους περιστάσεις ἔχει ἐκφρασθῆ δι' ἐπισήμων κειμένων **κατὰ θεολογικῶν συμφωνιῶν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων καὶ ἔχει διαμαρτυρηθῆ διὰ συμπροσευχᾶς καὶ ἄλλας λατρευτικὰς πράξεις** (λειτουργικοὺς ἀσπασμοὺς κ.λπ.), δι' ὧν (βλέπε **Κοινὸ Πάσχα**) δίδεται ἡ **εἰκὼν ψευδοῦς ἐνώσεως μετ'** αὐτῶν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸ κείμενον τῆς ἡμετέρας ΕΔΙΣ τῆς 9ης /22ας Ἀπριλίου 1980. Συγκεκριμένως εἰς τὸ ἄρθρον 18 τοῦ κειμένου “Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον” δέον νὰ ἀποσαφηνισθῆ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία **οὐδόλως δύναται νὰ δεχθῆ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς τινα διομολογιακὴν προσαρμογὴν ἢ ὡς συμμετοχὴν εἰς συμπροσευχᾶς καὶ ἐτέρας λατρευτικὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι δημιουργοῦν σύγχυσιν, εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος**» (ἔ.ἀ.σελ.4).

3. «Ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις ἀναγνωρίζει ὡς **ἔσχατον κριτὴν ἐπὶ θεμάτων πίστεως τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας**, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζουν ἐνίοτε μεμονωμένα πρόσωπα ἢ σύνοδοι ἱεραρχῶν ἢ ὁ πιστὸς λαὸς καὶ ἡ ὁποῖα ἐπικυροῦται διὰ συνοδικῶν ἀποφάσεων» (ἔ.ἀ.σελ.4).

4. «Σ' ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ, φρονοῦμεν ὡς **Ἁγιορεῖται καὶ κληρονόμοι τῆς ἡσυχαστικῆς ἀσκητικῆς παραδόσεως** ὅτι τοῦτο θὰ συνεπληροῦτο προσφύτερον μὲ πλέον ἀναπτυγμένην ἀναφορὰν εἰς τὴν ἀντίστοιχον **Ὁρθόδοξον Ἀνθρωπολογίαν καὶ Κοσμολογίαν**, ὡς αὕτη διετυπώθη κυρίως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Διὰ τῆς θεοποιοῦ ὁδοῦ ἐπέρχεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἡ **κατὰ Χριστὸν εἰρήνη**, ἢ **“ἄνωθεν εἰρήνη”**, ἥτις δέον νὰ **ἀντιδιασταλῆ** πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἐνδοκοσμικῆς εἰρήνης, τῆς **ἐπιδιωκομένης** διὰ τῶν διαθηρσκειακῶν πρωτοβουλιῶν καὶ ἐκδηλώσεων» (ἔ.ἀ.σελ.5,6).

«Ἐσεῖς ἠθετήσατε ἐν Θεῷ πατέρων ἡμῶν καὶ ἐπορνεύσατε ὀπίσω θεῶν τῶν λαῶν τῆς γῆς»⁴¹. «Ἀληθῶς ἐξετράπητε ὀπίσω τοῦ σατανᾶ»⁴². Ὀνειρεύεστε **κοινές ἑορτές** καὶ «ὁμοιομορφία» μὲ αὐτοὺς ποὺ οὔτε ὁμόπιστοι, οὔτε ὁμόψυχοι, οὔτε ὁμότροποι εἶναι. Δὲν εἶναι δυνατὸν, παραλλάσσοντας τὸ ἀρχικὸ πεντάστιχο :

«Τὸ Πάσχα οἱ Χριστιανοὶ
στὴν ἐκκλησιὰ νὰ πηγαίνουν
καὶ ὁ Δεσπότης στὸ τζαμί,
ἢ μὲ τὸν Πάπα·
δηλαδή, στὴ φωλιά σατανιστῆ».

Ἐμεῖς οἱ Χριστῶνυμοι⁴³ τὸ Πασχάλιο καὶ ὅ,τι ἄλλο παραλάβαμε ἀπὸ τοὺς Θεοφώτιστους Ἁγίους Πατέρες μας **θὰ τηρήσουμε ἀπαρασάλευτα**, διατρανώνοντας μὲ ἠχηρὴ φωνή:

**«Πορευσόμεθα ἐν διαθήκῃ Πατέρων ἡμῶν
ἵλεως ἡμῖν καταλιπεῖν νόμον καὶ δικαιώματα
τῶν λόγων τοῦ βασιλέως (ἐδῶ, τοῦ Πατριάρχῃ)
οὐκ ἀκουσόμεθα παρελθεῖν τὴν λατρείαν ἡμῶν δεξιὰν ἢ ἀριστεράν»⁴⁴.**

Ἁγιορεῖτες Κελλιῶτες Πατέρες.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

1. Ἀκολουθία τῶν Παθῶν, Α' Ἀντίφωνο.	2. Ματθ. 23, 14.
3. «Στὸν ἴσκιό τοῦ Καϊμακτσαλάν, Ἄλμωπία γῆ Μακεδονίας»,
Χρῆστος Παν. Μπίνος, ἐκδόσεις Ἰνφοργνώμων, σελ. 258, 259.	4. ἔ. ἀ. 259).
5. ἔ. ἀ. 265.	6. ἔ. ἀ. 259.
7. ἔ. ἀ. 265 καὶ 268.	8. ἔ. ἀ. 265, 266.
9. ἔ. ἀ. 259.	10. ἔ. ἀ. 271.
11. ἔ. ἀ. 260.	12. Ματθ. 18, 7.
13. Ματθ. 18, 6· Μάρκ. 9, 42· Λουκ. 17, 2.	14. Ματθ. 23, 13· Μάρκ. 12, 40· Λουκ. 20, 47.
15. Ἰωβ 22, 11.	16. Ματθ. 23, 23.
17. ἔ. ἀ.	18. Ψαλμ. 102 [103], 12.
19. Ἦσ. 14, 12· Λουκ. 10, 18.	20. Ἁγ. Ἰω. Κλίμ. Λόγος ΚΖ, ' Περὶ ἡσυχίας Β', 49.
21. 1 Τιμ. 5, 15.	22. Β' Παραλ. 19, 2.
23. 1 Κορ. 6, 2.	24. Ματθ. 23, 24.
25. Δευτ. 32, 17.	26. Πράξ. 14, 13.
27. 1 Μακκ. 14, 7.	28. Ὡσηὲ 13, 2'.
29. Ἁγ. Γρηγ. Θεολ. Λόγος 42 συντακτῆριος 22.	30. Ἁγ. Φιλ. Κόκκ. Βίος Ἁγ. Γρηγ. Παλαμαῆ 207.
31. Δανιήλ, 3, 18.	32. ἔ. ἀ. 32.
33. Δανιήλ 6, 7).	34. Δανιήλ 6, 22.
35. 1 Μακκ. 1, 41.	36. ἔ. ἀ. 43-49.
37. ἔ. ἀ. 1, 50.	38. Ματθ. Ε' 9.
39. Ἁγ. Ἰω. Κλίμ. Λόγος ΚΣΤ' Περὶ Διακρίσεως Β' λγ'.	40. Ψαλμ. 72 [73], 27.
41. πρβλ. 1 Παραλ. 5, 25.	42. πρβλ. 1 Τιμ. 5, 15.
43. Προσόμ. Πέμπτ. Διακαινησίμου Ἐσπερ.	44. 1 Μακκ. 2, 20-21.